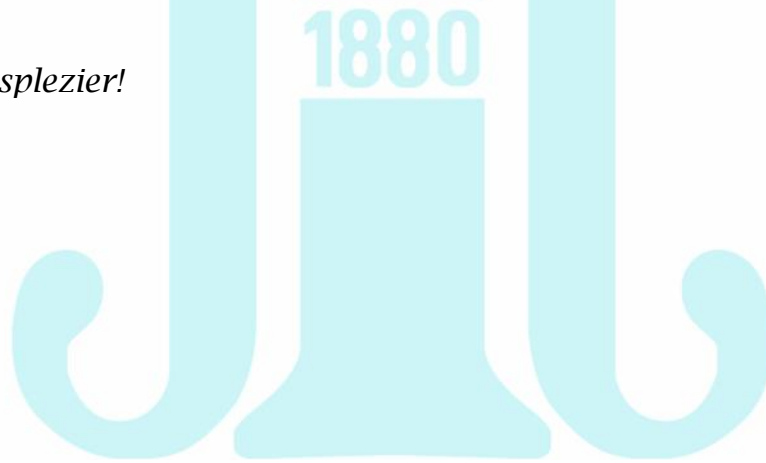

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

VRAAG HET MAAR AAN DE POSTBODE

Een blijspel in drie bedrijven

door

1880
John Vermeulen

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
1997
Nr. 2377

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk VRAAG HET MAAR AAN DE POSTBODE op te voeren moet de naam van auteur JOHN VERMEULEN vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.
--

Wettelijk depot D/1997/0220/008
ISBN 978-90-385-04827

© 1997 Toneelfonds J. Janssens/John Vermeulen erven.
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

3 dames - 5 heren

Paul Vanuffelen: advocaat, dertigplusser, yuppie

Kristel Vanuffelen: echtgenote van Paul, aantrekkelijke vrouw.

Postbode: joviaal type

José: echtgenote postbode

Ludo Vanderauwera: schilder-behanger, veertiger, volks.

Rita Vanderauwera: echtgenote van Ludo, volkswrouw.

Steven Kieldragers: gynaecoloog.

Erik: dokter, vriend van Paul.

DECOR

Speelt geheel in de woonkamer van Paul en Kristel Vanuffelen.

In deze kamer moet een werkende stereo staan en een telefoon die kan bellen. Ook de voordeurbel speelt een rol. In de fond een venster waardoor iemand - goed zichtbaar vanuit de zaal - van achter het decor naar binnen moet kunnen gluren.

E E R S T E B E D R I J F

(Moderne huiskamer, beetje rommelig. Rechts achter een bureautje met daarop een PC. Links vooraan een ronde eettafel met vier stoelen. Daarachter links kast met boeken en drank. Rechts bankstel, fauteuils, salontafel, haard, telefoon en stereo. Links vooraan een deur (naar de keuken), links achter een deur (naar buiten), rechts achter een deur (naar slaapkamer). In de fond een venster. Paul werkt aan de PC (zijkant naar zaal), Kristel zit op de bank in magazine te bladeren.)

KRISTEL : Kijk, dit zou je eens een keer moeten lezen! *(gebaart met magazine)* Hier staat dat het ideale gezin in ons land twee en een kwart kinderen zou moeten hebben.

PAUL : *(zonder op te kijken)* Dat kwartje zie ik wel zitten, dat kun je gemakkelijk ergens kwijt.

KRISTEL : *(hardop lezend)* Over tien jaar zal driekwart van de bevolking ouder dan vijftig jaar zijn. *(kijkt naar Paul, triomfantelijke toon)* Wat vind je daarvan?

PAUL : Jij doet net alsof dat MIJN schuld is?

KRISTEL : Dat is het ook! Van jou en van al die andere egoïsten die geen kinderen willen hebben.

PAUL : O ja? Ik heb anders nog nooit iemand horen zeggen dat hij een kind op de wereld wou zetten om later voor de gepensioneerden te zorgen!

KRISTEL : *(pleitend)* Paultje, je kunt toch gewoon kinderen graag zien!

PAUL : Jaja, goed doorgebakken op de barbecue.

KRISTEL : *(legt magazine neer, gaat op rand van bureau zitten, naast Paul)* Als we het nog lang uitstellen dan loont het de moeite niet meer, ik wil geen ouwe trut zijn tegen de tijd dat ons kind kan lopen!

PAUL : *(leunt achteruit op stoel, vouwt armen overeen)* Krisje, hoe dikwijls hebben we deze discussie nu al gehad? We hebben allebei een goeie job, we hebben niets te kort, laten we dat nu alsjeblieft zo houden!

KRISTEL : Ik kan toch blijven werken als er een kind is? De baas heeft zelf ook kinderen, hij zal er wel een mouw aan weten te passen.

PAUL : In godsnaam, Kristel, je beseft niet eens waar je aan begint! Zo'n kind, daar zit je voorgoed aan vast. Dat is niet hetzelfde als een hond of een kat die je aan iemand cadeau kunt doen als je ze beu bent.

KRISTEL : Alsof ik dat niet wist!

PAUL : Jaja, maar wat jij NIET weet is dat je het slachtoffer bent van je instincten, je trapt in de val van de natuur. *(springt op, gaat ijsberen)* En als dat kind er dan is, dan krijgen ze spijt. Had ik het maar vooraf geweten, zeggen ze dan, ik zou er nooit aan begonnen zijn! Hoe dikwijls heb je dat al niet van je vriendinnen gehoord? Zeg eens eerlijk? *(blijft vlak voor Kristel staan om haar aan te kijken)*

KRISTEL : Vrouwen die graag kinderen zien zullen zoiets nooit zeggen.

PAUL : Da's flauwe kul! Jij hebt alleen maar last van je voortplantingsinstinct!

KRISTEL : O ja? En meneer heeft daar geen last van zeker? Gisteravond kreeg ik anders een heel andere indruk!

PAUL : Ik weet mijn instincten tenminste in het spoor te houden, en vooral in een veilig spoor!

KRISTEL : In een veilig spoor? Je mag van geluk spreken dat ik aan de pil ben!

PAUL : Ik hoop alleen maar dat je er niet stiekem mee stopt. Want als jij eenmaal iets in je hoofd hebt dan ben je tot alles in staat.

KRISTEL : *(ontmoedigd)* Ik begrijp het niet, Paul. Ik dacht toch dat jij van me hield?

PAUL : Juist daarom, ik wil je al die ellende besparen. Heb je zo'n klein monstertje al eens een keer goed bekeken?

KRISTEL : Alsjeblieft, zeg! *(loopt naar bank, ploft neer)*

PAUL : *(gaat naast Kristel op rand van bank zitten)* Zo'n ding dat plast en kakt en kotst maar waar het hem uitkomt, dat jankt de hele verrekte nacht, dat denkt dat de hele wereld er alleen maar is om hem te bedienen.

KRISTEL : Ik ken een volwassene die precies hetzelfde doet wanneer hij bezopen is!

PAUL : *(windt zich op)* En van zo gauw ze kunnen lopen wordt het allemaal nog erger. Je breekt je nek over hun rommel, ze zitten overal met hun vieze vingers aan, ze vegen hun snotneus af aan je kleren, vandaag hebben ze koorts, morgen keelpijn,

overmorgen diarree en de dag daarna mazelen. Als je twee minuten niet oplet vallen ze van de trap of ze draaien het gas open, ze drinken een fles Javel leeg en daarna sluiten ze zich op in de diepvriezer!

KRISTEL : *(luistert niet, praat vertederd voor zich uit)* Baby's zijn toch zo lief, zo schattig hulpeloos, als je ze ziet lachen dan zou je ze zo opeten...

PAUL : En dan de kosten! Wist jij dat een kind je levensstandaard verlaagd met twintig procent? Voor dat zo'n mormel eindelijk voor goed de deur uit is, heeft het je een fortuin gekost!

KRISTEL : Het liefst van al zou ik eigenlijk een meisje hebben, die kun je zo schattig aankleden...

PAUL : Als ze vroeger niet zoveel kinderen gemaakt hadden dan zou ik nu niet alle dagen anderhalf uur in de file moeten staan! Wanneer ze drie jaar zijn willen ze een driewieler, met vijf jaar een tweewieler met steunwielletjes. Daarna om de twee jaar een grotere fiets, met zestien een brommer en met achttien willen ze een auto en gaan ze verdomme mee in de file staan! In MIJN weg! En als ze dan eindelijk gaan trouwen dan kun je ze nog compleet installeren ook. Want voor die tijd hebben ze natuurlijk nog geen Frank verdiend. En dan komt het toppunt, dan willen ze gaan BOUWEN! *(sneerend)* Papa, we hebben geld nodig, kun je ons alvast onze erfenis uitbetalen? Jij hebt toch niks aan dat geld en wij kunnen het goed gebruiken!

KRISTEL : *(luistert helemaal niet, dromerig)* En dan die eerste schooldag. Dat kleine ding met haar boekentasje dat door de schooldeur naar binnen stapt en zich nog één keer omdraait om lief naar mama te wuiven. Ik krijg al een brok in mijn keel als ik er nog maar aan denk...

PAUL : Wat zeg je? *(springt op en doet op overdreven manier een stampvoetende kleuterna)* Mama, ik WIL niet naar school! Ik WIL niet naar school, mama! IK WIL NIET NAAR SCHOOL!! Blèèèèèèèè!!

KRISTEL : Jij bent verdomme nog een stuk erger dan een kind!

PAUL : *(gaat door, laat zich ruggelings op bank vallen met de benen opgetrokken als een baby, snauwt)* Doe me dan een pamper aan en vergeet geen olie aan m'n billen te doen!

KRISTEL : *(geeft Paul een boze trap)* Ik krijg stuipen van jou, belachelijke vent!

PAUL : *(gaat rechtop zitten, wordt ernstig)* Kristel, ik ben het zat om altijd gezever te hebben over datzelfde. *(wrijft de plek waar Kristel hem geraakt heeft)* Is mishandeling geen geldige reden voor een echtscheiding?

KRISTEL : Wil je soms van mij af?

PAUL : Ik zou je voor geen goud willen missen, als je die ene afwijking maar niet zou hebben.

KRISTEL : Sinds wanneer is normaal zijn een afwijking?

PAUL : Konijnen zijn ook normaal! Maar die hebben het voordeel dat met Kerstmis hun jongen de pot in gaan! *(voordeurbel gaat)*

KRISTEL : Daar zullen we de postbode hebben. *(naar deur links achter)* Dag Karel, kom erin. Borrel?

POSTBODE : *(op langs deur links achter, geeft pakje aan Kristel, zet tas op de vloer)* Dat zal die nieuwe vermageringscrème zijn. Ik ken die pakjes, de enige die ervan vermagerd dat ben ik omdat ik ze met kilo's moet rondsleuren. *(gaat vermoeid op bank zitten)*

PAUL : *(sarcastisch)* Zet u meneer, zet u!

KRISTEL : *(naar kast, pakt fles en glas)*

POSTBODE : Niet van die goedkope cognac hè, want daar kan mijn maag niet tegen. *(pakt borrel aan)* Dank u wel, mevrouw Vanuffelen. Gelukkig dat we tijdens het werk niet mogen drinken, anders zouden we hem tegen de avond altijd nogal vlaggen hebben! *(slaat borrel achterover, bekijkt Kristel van het hoofd tot de voeten)* Eerlijk gezegd vraag ik me wel af waar dat u zou moeten vermageren?

PAUL : *(geïrriteerd)* Krijg jij nooit klachten van mensen die hun post te laat ontvangen?

POSTBODE : Nee hoor, ik ben graag gezien in de buurt.

PAUL : O ja? Bij eenzame huisvrouwen zeker?

KRISTEL : Paul!

POSTBODE : Ik kan het nauwelijks bijhouden, meneer Vanuffelen. Gelukkig dat de melkboer ook zijn deel doet! *(lacht smakelijk)*

PAUL : *(tegen Kristel)* Nu snap ik waarom jij alle dagen een uur later naar je werk vertrekt dan ik!

KRISTEL : Het wordt stilaan tijd dat je dat doorkrijgt!

POSTBODE : *(staat op, pakt zijn tas)* Ik heb het gevoel dat er hier onweer in de lucht hangt, ik zal het maar afbollen.

KRISTEL : *(begeleidt postbode naar de deur)* Tot ziens Karel, hou je sterk!

POSTBODE : Salut! *(af)*

PAUL : Dat doet verdomme alsof dat hier thuis is!

KRISTEL : *(bekijkt pakje langs alle kanten)* Die jongen is blij dat hij even kan uitblazen. Je moet het maar doen, alle dagen door weer en wind met zo'n zware zak.

PAUL : Zware zak? Zware zak? Ik denk dat ik in 't vervolg zelf ook maar wat later ga vertrekken.

KRISTEL : Meneer is toch niet jaloers zeker? Hoe bestaat het! *(legt pakje terzijde)* 't Zal inderdaad wel rommel zijn.

PAUL : Jazeker, Karel'tje heeft het gezegd en die kan het weten want die komt overal!

KRISTEL : *(gaat achter Paul staan, slaat armen om hem heen)* Zo'n beetje jaloersheid is gezond, maar je moet niet overdrijven hoor, schat! Je moet altijd maar zo denken dat jij de enige bent waar ik een kind van wil.

PAUL : *(opvliegend)* Maar houdt dat nu niet meer op?!

KRISTEL : *(stapje achteruit, slaat met boos gebaar armen overeen)* Zozo, meneer blijft de moedwillige egoïst uithangen? Goed, dan schakelen we over op de harde lijn: vanaf vandaag niks meer in bed tenzij dat je een kind wilt maken. Is dat duidelijk?

PAUL : Hoor ik dat goed, wil madame chantage plegen?

KRISTEL : Ik eis alleen maar mijn rechten op. En ik weet al wat je nu gaat zeggen, dat je dan wel op een ander zult gaan. En zal ik jou eens wat vertellen? Dat kan me geen bal schelen! Voor mijn part gà je maar op een ander. Kinderhater! Egoïst!

PAUL : *(verbaasd)* Wat heb ik nu weer verkeerd gezegd?

KRISTEL : Kotsmisselijk word ik van jou! *(beent woedend af langs deur rechts achter)*

PAUL : Zou je nu niks krijgen? *(hoofdschuddend tot bij telefoon, neemt op, tikt nummer uit het hoofd)* Euh, met wie praat ik?... Ha, met de meid. Is de dokter thuis, juffrouw? *(houdt de deur in de gaten waarlangs Kristel verdwenen is)* Erik? Met Paul. Erik, man, het begint dringend te worden... Natuurlijk heb ik het over die

sterili- (*dempt zijn stem*) ... die sterilisatie. We moeten daar zo gauw mogelijk eens een keer serieus over praten... Ik ben nog thuis, ja... Moet je in de buurt zijn? Prima, dan blijf ik hier nog even, tot straks. (*hangt op, gaat op bank zitten*)

KRISTEL : (*op langs deur rechts achter, overjas aan, blijft staan, blikt even naar telefoon*)
Hoorde ik je nu niet telefoneren?

PAUL : Ik heb het kantoor verwittigd dat ik wat later ben omdat mijn vrouw een emotionele crisis heeft vanwege een gedwarsboomd voortplantingsinstinct.

KRISTEL : Drijf me niet tot het uiterste, Paultje. Ik kan net zo goed op een ander terecht als jij!

PAUL : (*snauwt*) O ja? Weet je wat je doet? Vraag het maar aan de postbode!

KRISTEL : Misschien doe ik dat nog wel, ik durf wedden dat hij niet nee zou zeggen!
(*beent naar deur links achter en af, sluit deur met een klap*)

(*Paul zucht vermoeid, gaat stereo inschakelen, praatprogramma*)

RADIOSTEM : Dit onderzoek heeft aangetoond dat het geboortecijfer in ons land de afgelopen vijftien jaar onrustwekkend gedaald is. De overheid overweegt nu sociale maatregelen die het hebben van een groter gezin opnieuw aantrekkelijker moeten maken...

PAUL : (*beent naar stereo, schakelt hem met boze beweging uit*) Beginnen jullie nu ook al, zeveraars! Een laag geboortecijfer? Waarom is alles dan zo vol? Hè? Straks zijn er alleen nog maar staanplaatsen op de wereld. Dààrom heeft de Heer ons waarschijnlijk op onze achterpoten leren lopen, opdat we minder plaats zouden innemen! (*geluid voordeurbel. Paul gaat deur openen, snelle blik op horloge*)
Erik! Kom binnen. Je bent er wel heel rap, Kristel is nog maar net vertrokken.

ERIK : (*op langs deur rechts, doet overjas uit, smijt jas op fauteuil*) Ik heb haar zien wegrijden, maar ze heeft mij niet gezien.

PAUL : Gelukkig, ik wil niet dat ze op rare ideeën komt.

ERIK : Als je 't mij vraagt dan ben JIJ degene die rare ideeën heeft! (*gaat in fauteuil zitten*)

PAUL : Ik moet het je toch niet nóg eens een keer allemaal gaan uitleggen? (*gaat op bank zitten*)

ERIK : Ik vind dat je Kristel een heel smerige streek gaat leveren, en daar blijf ik bij.

PAUL : Een smerige streek? En wat doe zij dan? In 't geniep stoppen met de pil! Is dat ook geen smerige streek misschien? Al goed dat ik het op tijd in de gaten had! Nu is het voor het zingen de kerk uit. En iedere keer hebben we daar natuurlijk ambras over.

ERIK : Jij snapt ook niks van vrouwen, hè?

PAUL : Jij wel, daarom heb je er al vier versleten! Volgens mij verkeert Kristel in een tijdelijke staat van zinsverbijstering, en daar wil ik iets tegen doen.

ERIK : Volgens jou zijn er dus miljoenen vrouwen rijp voor een inrichting?

PAUL : Erik, wees nu eens eerlijk: zie jij in mij een vaderfiguur? Dat kun je zo'n hummeltje toch niet aandoen?

ERIK : Zwijg of ik begin al te snotteren!

PAUL : Luister Erik, ik moet maandag naar Parijs en ik kan zonder problemen een week wegblijven. Als je het nu maandagmorgen zou kunnen fixen, dan is het zaakje zo goed als genezen tegen de tijd dat ik weer thuis ben.

ERIK : Je hebt het prima gepland, hè? En als ik nu eens een keer nee zeg?

PAUL : Erik, ik heb jou ook al eens uit de stront gehaald, en dat zal nog wel meer moeten gebeuren zoals jij er op los leeft.

ERIK : Jij bent zo'n echte zak van een advocaat, hè?

PAUL : Juist. En nu je het daar toch over hebt... (*begint ongemakkelijk te praten*) Kun je me een beetje uitleggen hoe ze dat precies doen, zo'n euh... zo'n vasectomie?

ERIK : Da's gewoon een stukje loodgieterijwerk. Moet ik er een tekeningetje van maken?

PAUL : (*zit met dichtgeknepen benen op bank te draaien*) En euh... doet het ook zeer?

ERIK : Normaal voel je zelfs de spuitjes niet, tenzij ik slecht gezind ben, dan ga je door het plafond.

PAUL : Ik heb een borrel nodig. (*staat op, gaat fles en glas pakken*) Jij ook wat?

ERIK : In de vroege morgen?

PAUL : Voor medische doeleinden mag dat. (*gaat weer zitten, schenkt zich borrel in*) Hoe lang ben je er normaal aan bezig?

ERIK : (*schokschoudert*) 's Maandags morgens heb ik meestal de bibber, en als ik er dan een paar keer naast knip dan duurt het natuurlijk wat langer...

PAUL : Alsjeblieft, zeg!

ERIK : Paul jongen, zou je toch niet beter Kristel haar zinnetje geven?

PAUL : Geen denken aan. Ik vind dat ik de verstandigste ben, wat jij er verder ook van denkt.

ERIK : *(afwerend)* Okee, okee, 't is al goed. Maar ik blijf het een rotstreek vinden.

PAUL : Waarvan akte. Maandagmorgen dan maar?

ERIK : Je zult in ieder geval niet in staat zijn om in Parijs de bloemetjes buiten te zetten.

PAUL : Zou ik er dan zoveel last van hebben?

ERIK : *(staat op)* Je zult in ieder geval een paar dagen het gevoel hebben dat er een baksteen aanhangt. *(trekt zijn jas aan)* Ik moet er nog aan beginnen en ik heb er al spijt van.

PAUL : Erik, je bewijst onze overbevolkte wereld een dienst.

ERIK : *(op weg naar deur, knikt)* Misschien is het inderdaad wel beter om geen kinderen van jou op de wereld los te laten. Maandag negen uur, zorg dat je op tijd bent.

PAUL : Moet ik iets speciaals doen, nuchter blijven of zo?

ERIK : Misschien zou je je geweten eens een keer kunnen onderzoeken. Wat zeg ik nu? Nu was ik toch even vergeten dat jij een advocaat bent zeker! Tot maandag. *(af)*

PAUL : *(sluit deur achter Erik, hoofdschuddend naar het midden van het podium)* Ze zouden een doe-het-zelf kit moeten verkopen voor zoiets. Alhoewel... *(telefoon gaat, Paul neemt op)* Hallo, met Vanuffelen?... Ja, natuurlijk kom ik nog werken vandaag. Ik ben wat laat omdat mijn vrouw met alle geweld een kind wil... Waarom ik dat niet 's avonds kan doen? Omdat ik een ochtendmens ben, okee? *(smijt hoorn neer)* O wat zijn we weer geestig vandaag! *(deurbel gaat)* Wat nu weer? *(gaat deur links achter open doen)*

LUDO : *(op langs deur links achter, ladder over de schouder, gereedschapskist in andere hand, praat lijsig)* Dag meneer Vanuffelen, ik ben Ludo Vanderauwera, Ludo de schilder, zeggen ze gewoonlijk.

PAUL : Ja, en?

LUDO : 't Is voor de keuken.

PAUL : Voor de keuken? Wat scheelt er aan de keuken?

LUDO : Ik zie het al: een echtelijke communicatiestoornis. *(zet met vermoeid gebaar kist)*

neer, plaats ladder tegen de muur) Kristel heeft gevraagd om haar eens een goeie beurt te geven. Allez, de keuken, bedoel ik. Ze heeft me een sleutel gegeven, maar ik dacht: ik zal voor alle zekerheid maar eerst bellen. Je weet maar nooit wat de mensen aan het uitspoken zijn.

PAUL : Daar wist ik niets van af, van die keuken?

LUDO : Ja, dat was me al opgevallen. Misschien wou uw vrouw u verrassen, want ze zei dat u degene bent die hier kookt?

PAUL : (*misnoegd*) Zei ze je misschien ook welke kleur van pyjama ik altijd draag?

LUDO : Nee, ze zei dat u zonder slaapt. En dat u soms met twee verschillende sokken naar den bureau gaat. En dat u nooit kunt lachen met zoiets. (*pakt gereedschapkist op*) Zal ik maar meteen doorlopen naar de keuken?

PAUL : Neenee, wacht even, ik wil eerst naar mijn vrouw bellen of dat dat hier wel klopt.

LUDO : (*zet kist weer neer, berustend*) U doet maar, meneer Vanuffelen, ik word toch per uur betaald. (*gaat aan de tafel zitten, trekt notitieboek, gaat wat zitten rekenen, knikt tevreden*)

PAUL : (*tikt telefoonnummer, wantrouwig naar Ludo kijkend*) Krisje? Ik heb hier een zekere Vanderauwera die beweert dat... Ludo, ja... Waarom heb je mij daar niets van gezegd?... O, omdat het een verrassing moest worden, juist...

LUDO : (*knikt voldaan, hij krijgt gelijk*)

PAUL : Ja, ik loop hier nog altijd rond. Waarom? Omdat ik hier woon verdomme! Ik ben trouwens al aan 't bedenken dat ik misschien maar beter thuis zou BLIJVEN vandaag. Als die schilder nu eens wat nodig heeft of zo?

LUDO : Wacht even! Kristel weet dat ik perfect te vertrouwen ben. Maar u mag me wel een pot koffie maken als u iets nuttigs wil doen. Van schilderen krijg ik dorst.

PAUL : (*in telefoon*) Ja, okee, ik regel het wel. Tot straks dan maar. (*hangt op*) Ik snap er niks van, maar het schijnt te kloppen. Tja, begin er dan maar aan, hè?

LUDO : Nu dat u er toch bent, had u misschien een voorkeur voor een of ander kleurtje? Voor de keuken adviseer ik vaak de kleur van vette jus, daar zie je het vuil niet zo gauw op.

PAUL : (*wantrouwig*) Waar heeft mijn vrouw u eigenlijk opgevestigd?

LUDO : O, Kristel en ik hebben nog in dezelfde klas gezeten, in 't lager. Ik heb twee

straten verderop een winkel en daar komt ze wel eens, vooral om met mijn vrouw te lameren.

PAUL : Daar wist ik niets van af.

LUDO : Er zal nog wel meer zijn dat u niet weet zeker? Hebt u al nagedacht over een kleurtje?

PAUL : Doe maar op, mijn mening schijnt hier toch nog maar weinig belang te hebben.

LUDO : Prima, dan houden we het maar bij groen, zoals Kristel gevraagd heeft. (*staat op, gaat kist en ladder pakken*) Groen, de kleur van de hoop. Vert, j' espaire, zeggen de Fransen.

PAUL : (*schrikt op*) Wacht eens even! Wat bedoel jij met de kleur van de hoop? Wat heeft mijn vrouw u wijsgemaakt?

LUDO : Gewoon, dat ze van een fris kleurtje houdt.

PAUL : Geen flauwekul! Hoe kom je aan die hoop?

LUDO : Hoe kom je daar nu aan? Weet ik veel, hoop doet leven en zo.

PAUL : Het heeft dus niets met mijn vrouw te maken?

LUDO : Meneer Vanuffelen, ik snap niet waar dat u naar toe wilt!

PAUL : Ach ja, je hebt gelijk, sorry. Ik ben een beetje uit mijn normale doen vandaag. (*maakt gebaar naar keukendeur*) Begin er maar aan.

LUDO : (*op weg naar keukendeur*) Ze zei dat ze de kinderkamer ook in het groen wou.

PAUL : Wacht! WACHT!! (*grijpt Ludo bij de arm*) Wij hebben niet eens een kinderkamer!

LUDO : We gaan er een maken van het rommelkamertje.

PAUL : We? We? Wie zijn we?

LUDO : Kristel en ik. Zij rommelt en ik schilder.

PAUL : Maar wij hebben geen kinderen en er zullen er ook nooit komen!

LUDO : (*zet nogmaals ladder en kist neer*) Bent u daar wel zo zeker van, meneer Vanuffelen?

PAUL : Welja nondedju!

LUDO : Uw vrouw schijnt daar nochtans anders over te denken.

PAUL : O ja? Is dat zo? Wel, dan heb ik nieuws voor jou: Om kinderen te maken moet je met z'n tweeën zijn!

LUDO : Eet u wel eens graag een appel, meneer Vanuffelen?

PAUL : Pardon?

LUDO : Ik moest zomaar opeens aan Adam en Eva denken. (*grinnikt*) Ze doen het misschien niet meer met een appel, maar het effect is nog altijd hetzelfde. Erin trappen zul je!

PAUL : Zeg, we leven niet meer in de Middeleeuwen! 't Is te zeggen, mensen met een beetje ontwikkeling toch niet.

LUDO : Meneer Vanuffelen, vrouwen die een kind willen zijn tot verschrikkelijke dingen in staat als ze hun zin niet krijgen. 't Is maar dat u het weet. Facts of life, meneer Vanuffelen, facts of life.

PAUL : In ieder geval, die kinderkamer vergeet je maar!

LUDO : (*schouderophalend*) U bent de baas wanneer u alleen thuis bent. Maar uw vrouw mag gezien worden, meneer Vanuffelen, en die weten altijd wel hun zin te krijgen.

PAUL : Nog meer schilderswijsheid?

LUDO : Facts of life, meneer Vanuffelen, facts of life. Als de echtgenoot niet wil meewerken... Tja, je weet maar nooit wie er op een keer eens komt bellen.

PAUL : Zeg eens!

LUDO : (*afwerend*) Sorry, sorry. Ik was even vergeten dat u niet zo goed tegen zwanzen kunt. By the way, weet u waarom een Porsche een zeikauto is? Omdat er zoveel lullen mee rijden! (*lacht zelfingenomen*)

PAUL : (*uit de hoogte*) Te uwer informatie: Ik rij met een Porsche!

LUDO : Ja, ik heb hem zien staan. Zeg, zal ik maar eens gaan werken? Ik ben geen advocaat, ik word niet betaald om te lameren.

(*de telefoon gaat*)

PAUL : Wat nu weer? (*gaat telefoon opnemen*) Hallo, met Vanuffelen?... Nee, Kristel, hij is nog niet bezig, hij staat me hier alleen maar wat te pesten... Nee, ik loop niet in de weg!... Wát wil je?... (*gebaart met hoorn naar Ludo*) Mijn vrouw heeft u even nodig. (*blijft er knorrig bij staan*)

LUDO : Hallo, Krisje, hoe gaat het ermee meisje?

(Pauls zijn gezicht wordt nog langer, slentert weg, gaat wat aan boeken staan prutsen, kijkt af en toe boos naar Ludo)

LUDO : Nee, we hebben hier een gezellig klappeke gedaan over auto's en over kinderkamers... Meneer schijnt het niet zo'n geweldig idee te vinden, nee. Maar je weet het hè, Krisje, altijd bereid een handje toe te steken, hoor! *(grinnikt)*

PAUL : *(gebaart boos dat Ludo wat moet dimmen)*

LUDO : Ik begin alvast aan de keuken, ja... Drie dagen, zou ik denken. Vandaag afschuren, morgen de eerste laag en bijwerken en overmorgen dekken. Ik zou meneer een oranje schortje kopen, dat zal mooi afsteken tegen dat groen... Meneer is hier nog, ja, hij staat hier smoelen te trekken.

PAUL : *(ongeduldig)* Zou IK nog even mogen alsjeblieft? *(gebaart naar telefoon)*

LUDO : Dââââg, Krisje, hier komt meneer weer, hoor! *(geeft hoorn aan Paul)*

PAUL : *(sarcastisch)* Krisje? Met Paultje, hoor! Je moet eens goed luisteren: Als je nog eens een keer zoiets bekokstooft als dat van die stomme kinderkamer, wil je me dan tenminste verwittigen zodat ik niet als een onnozele sta?... Wat? Omdat ik nooit naar jou luister? Ik kan je verzekeren dat ik zoiets wel gehoord zou hebben! *(laat hoorn zakken en kijkt Ludo onvriendelijk aan)* Moest jij niet gaan werken?

PAUL : *(knikt berustend)* U vergeet mijn koffie toch niet? *(met kist en ladder af langs deur links vooraan)*

LUDO : *(in telefoon met gedempte stem)* Ik hoop dat die rare kwast mijn keuken niet naar de vaatjes helpt! ... Jaja, ik ga nog naar kantoor vandaag, ik kan er ook niet aan doen dat ze me voortdurend tegenhouden. O ja, ik vergat je nog te zeggen dat ik maandag naar Parijs moet, waarschijnlijk voor heel de week... Daar heb ik nog niet eerder aan gedacht, nee, omdat ik andere dingen aan m'n kop had!... Tot straks, ja. *(hangt op, pakt vermageringscrème van de salontafel, voelt nadenkend aan zijn buik, legt haastig pakje neer wanneer deur links vooraan opengaat)*

LUDO : *(op langs deur links vooraan)* Er zitten overal nagels en krammen in de muur en dat werkt nogal lastig. Mogen die er allemaal uit?

PAUL : Jaja, doet maar... Zeg, schilder?

LUDO : De vrouwen zeggen gewoonlijk Luke, maar zegt u maar Ludo.

PAUL : Ik heb er nog eens over nagedacht, bij nader inzien kun je misschien toch maar beter werk maken van die kinderkamer.

LUDO : Wat krijgen we nu? Zit de lente soms al in de lucht?

PAUL : Och, je weet hoe dat gaat, in een huwelijk moet je soms toegevingen kunnen doen.

LUDO : Wijs, meneer Vanuffelen, héél wijs! En u vergeet die koffie toch niet? *(af langs deur links vooraan)*

PAUL : *(grijzend)* Zo'n kamertje doet tenslotte niemand kwaad... *(voordeurbel gaat)* Het lijkt hier wel opendeurdag vandaag! *(gaat openmaken)* O, ben jij het weer? Iets vergeten af te geven?

POSTBODE : *(op langs deur links achter, envelop in de hand)* Die heb ik daarjuist gekregen in het kantoor, een aangetekende brief voor madame. En ik dacht bij mezelf: Ik rij toch voorbij hun huis, ik zal wel even bellen. Is madame nog thuis?

PAUL : Nee, je hebt geluk, anders had je alweer een borrel moeten drinken.

POSTBODE : Gelijk heeft u, meneer Vanuffelen. Maar nee zeggen is zo ongeleefd, hè? Tja, dan zal ik morgen terug moeten komen.

PAUL : Een aanmaning van een of ander postorderbedrijf zeker?

POSTBODE : *(Kijkt naar adres op envelop)* Nee, hij komt van het ziekenhuis. Maar eigenlijk is dat vertrouwelijke informatie. *(houdt adres uit gezicht van Paul)*

PAUL : Meneer gaat hier zo'n beetje de beambte staan uit te hangen!

POSTBODE : U zou het met omkoperij kunnen proberen, de cognac staat daar. *(wijst)*

LUDO : *(op langs deur links vooraan)* Denkt u nog aan mijn koffie, meneer Vanuffelen? Ha, de Karel! Jou kom je ook overal tegen!

PAUL : Als we er hier nu eens een cafetaria van maakten? Weet je wat jij met die brief kunt doen?

POSTBODE : Ja, morgenvroeg terugkomen.

PAUL : Ik had iets anders in gedachten!

POSTBODE : *(tegen Ludo)* Hoe is het met de vrouw en de kinderen?

LUDO : Mijn vrouw heb ik aan een sjeik verkocht en mijn kinderen achter het behang geplakt. En hoe is het met José?

POSTBODE : Niet kapot te krijgen, jongen, niet kapot te krijgen!

PAUL : (*sarcastisch*) Blijf toch niet staan, heren, dat is te vermoeiend! Ga er gezellig bij zitten! (*de telefoon gaat*) Daar heb je die rottige telefoon weeral! (*gaat opnemen*)

(*Ludo schokschoudert, wuift naar postbode, af langs deur links vooraan. Postbode gaat schilderijtje aan de muur bestuderen.*)

PAUL : (*in telefoon*) Hallo, met Vanuffelen... Ben jij het nu weeral?... Waarom ik nu nog altijd niet naar kantoor ben? Omdat jouw vriendjes hier de deur platlopen, daarom! En als ik dan toch verondersteld word weg te zijn, waarom bel je dan eigenlijk?

(*Postbode kijkt even nieuwsgierig om naar Paul, gaat naar volgend schilderijtje*)

PAUL : Ach zo, je wou Luke even zeggen dat er soep in de ijskast staat! Zal ik het doorgeven of wil je het hem liever zelf vertellen?... Waarom ik zo chagrijnig ben? Die Karel van jou staat hier ook al rond te draaien, die blijft maar komen tot dat de fles leeg is! Zeg, maar nu even iets helemaal anders: Ik heb de schilder gezegd dat hij toch maar aan die kinderkamer moet beginnen... Hallo? Hallo?... O, ik dacht dat je flauwgevallen was. Misschien maken we wel de zes miljardste mens en krijgen we een gouden tutter! (*hangt op, kijkt postbode boos aan*) Heb jij nu echt niks anders te doen?

POSTBODE : Meneer Vanuffelen, ik stond een conflict met mijn beroepseer uit te vechten: Of ik u deze brief zou geven of niet.

PAUL : En?

POSTBODE : Mijn beroepseer heeft gewonnen. (*stopt brief weg*)

LUDO : (*van achter gesloten deur*) KOFFIE!!

PAUL : Da's hier een samenzwering! (*deurbel gaat*) En 't wordt altijd maar erger! (*gaat deur open maken*)

RITA : (*nog onzichtbaar*) Dag meneer, u bent Paul Vanuffelen zeker? Ik ben Rita van de schilder. (*op langs deur links achter, boodschappentas in de hand*) Ons Luke